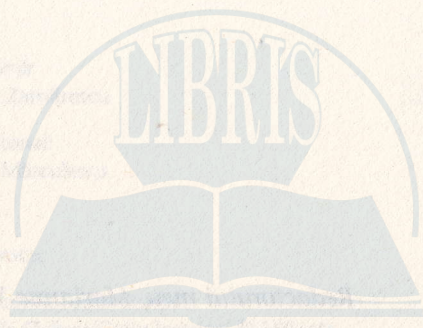

Lee Child

61 de ore

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

3
TREI

Capitolul 1

Trei fără cinci minute, după-amiaza. Cu exact 61 de ore înainte să se întâmple. Avocatul intră cu mașina în parcare pustie și opri motorul. Se așternuse un strat de două degete de zăpadă pe jos și zăbovi un pic ca să-și pună galoșii. Coborî, își ridică gulerul și se îndreptă spre intrarea vizitatorilor. Vântul bătea amarnic dinspre nord. Fulgi dolofani și leneși îngroșau aerul. Auzise la radio că la nici o sută de kilometri distanță era furtună.

Avocatul intră pe ușă și-și scutură zăpada de pe picioare. Nu era coadă, pentru că nu era zi de vizite. În fața lui nu erau decât o încăpere goală, o instalație de raze X, un detector de metale și trei gardieni care nu făceau nimic. Îi salută cu o mișcare din cap, cu toate că nu-i cunoștea. Dar se considera ca făcând parte din aceeași tabără cu ei. Închisoarea era o lume binară. Erai ori întemnițat, ori nu. Ei nu erau. Nici el.

Încă.

Luă o cutie din plastic dintr-o stivă aflată într-un echilibru precar și își puse în ea paltonul bine îndoit. Sacoul de costum îl așeză împăturit peste palton. În închisoare era foarte cald. Era mai ieftin să arzi ceva gaz în

plus decât să le dai pușcăriașilor două rânduri de haine, unul pentru vară, altul pentru iarnă. Auzea în fața lui gălăgia pe care o făceau, clănțănitul obiectelor metalice pe beton, țipetele și urletele răzlețe și murmurul jos al altor glasuri nemulțumite, toate estompate de coridoarele întortocheate și numeroasele uși închise.

Își goli buzunarele pantalonilor de chei, portofel, celular și monede, așezând acele obiecte personale curate și calde deasupra sacoului. Luă cutia din plastic cenușiu, dar n-o duse la instalația de raze X. O cără până în cealaltă parte a camerei, la o ferestruică din perete. O femeie în uniformă luă cutia și îi dădu în schimb un tichet numerotat.

Se opri în fața detectorului de metale. Își pipăi buzunarele și privi înainte, ca și cum ar fi așteptat o invitație. Comportament învățat de la zborurile cu avionul. Gardienii îl lăsară să aștepte un minut: un bărbat scund și neliniștit, doar în cămașă, cu mâinile goale. Fără servietă. Fără blocnotes. Nici măcar un stilou nu avea. Nu se afla acolo ca să acorde consultanță. Ci ca să primească ordine. Nu să vorbească, ci să asculte, iar lucrurile care urmau să i se spună nu aveau ce să caute pe o foaie de hârtie.

Gardienii îi făcură semn să treacă. Se aprinse o lumină verde, fără niciun sunet, dar totuși primul gardian îl controlă cu detectorul de sus până jos, iar al doilea îl percheziționează. Al treilea îl escortă în interiorul clădirii, prin uși proiectate astfel încât să nu poată fi deschise decât dacă ușa următoare și cea precedentă erau închise, ocolind colțuri menite să încetinească fuga unui om și trecând pe lângă geamuri verzi din spatele cărora îi urmăreau chipuri atente.

Anticamera avușese un aer instituțional, cu linoleum pe podea, pereți vopsiți în vernil și tuburi fluorescente

pe tavan. În plus, avea legătură cu exteriorul, cu pale de aer rece ce pătrundeau înăuntru când se deschidea ușa și pete de sare și băltoace de zăpadă topită pe podea. Închisoarea propriu-zisă era altfel. Nu avea legătură cu lumea de-afară. Fără cer, fără intemperii. Nicio intenție decorativă. Totul era beton gol, tocit și slinos în locurile frecate de mâneci și umeri, încă palid și prăfuit acolo unde nimic nu-l atinsese. Pe podea, un strat de vopsea aderentă de culoare gri, ca în garajul unui automobilist entuziast. Pantofii avocatului scoteau zgomote stridente la contactul cu podeaua.

Vorbitorii erau în număr de patru. Fiecare era un cub din beton fără ferestre, împărțit exact în două de o teighea ce unea doi pereți opuși, cu un geam de siguranță deasupra. Pe tavan, în dreptul teighelei, erau aprinse becuri protejate de abajururi din sârmă. Teigheaua era din beton armat. Încă se puteau distinge pe suprafața ei fibrele lemnului folosit la cofraj. Geamul de siguranță verzui era gros și împărțit în trei panouri suprapuse astfel încât să formeze niște fante de ascultare piezișe. Panoul central avea un decupaj în partea de jos, pentru documente. Ca la bancă. Fiecare jumătate de cameră avea propriul scaun și propria ușă. Perfect simetrice. Avocații intrau pe o ușă, clienții lor, pe cealaltă. Ulterior, plecau pe unde veniseră, fiecare spre o destinație diferită.

Gardianul deschise ușa dinspre coridor și făcu un pas în încăpere ca să verifice din priviri că totul era așa cum ar fi trebuit să fie. Apoi se dădu într-o parte și-l lăsă pe avocat să intre. Acesta așteptă până când gardianul închise ușa în spatele lui și-l lăsă singur. Apoi se așeză și se uită la ceas. Întârziase opt minute. Vremea neprielnică

îl făcuse să conducă mai încet. În condiții normale, ar fi privit ca pe un eșec faptul că întârziase la o întâlnire cu clientul. Total lipsit de profesionalism și de respect. Dar vizitele la închisoare erau diferite. Pentru deținuți, timpul nu însemna nimic.

După alte opt minute, se deschise cealaltă ușă din peretele aflat îndărătul geamului. Un alt gardian intră, verifică încăperea, după care ieși și un deținut intră târșându-și picioarele. Era un bărbat alb, obez, tapetat cu grăsime și complet spân. Era îmbrăcat într-un trening portocaliu. Lanțurile de la încheieturile mâinilor și de la glezne arătau ca niște bijuterii delicate. Avea ochii lipsiți de viață și o față docilă și absentă, dar gura i se mișca ușor, încât ai fi zis că e un ins cam nătâng care se chinuie să rețină informații complexe.

Ușa de dincolo se închise.

Deținutul se așeză.

Avocatul își trase scaunul mai aproape de teighea.

Deținutul făcu la fel.

Simetric.

— Scuze de întârziere, spuse avocatul.

Deținutul nu-i răspunse.

— Ce mai faci? întrebă avocatul.

Deținutul nu-i răspunse. Avocatul rămase tăcut. În cameră era foarte cald. După un minut, deținutul începu să vorbească, recitând listele, ordinele, frazele și paragrafele pe care le încredințase memoriei. Din când în când, avocatul îl ruga să vorbească mai rar și, de fiecare dată, individul se oprea, aștepta, după care pornea din nou, reluând de la capăt fraza anterioară, fără să-și schimbe nici ritmul, nici recitarea monotona. Era ca și cum n-ar fi cunoscut alt mod de a comunica.

Avocatul avea o memorie pe care o considera destul de bună, mai ales pentru detalii, ca majoritatea avocaților, și era cât se poate de atent, căci faptul că se concentra pe procesul memorării îl distrăgea de la conținutul efectiv al instrucțiunilor pe care le primea. Dar, chiar și așa, un colțisor al minții numărase paisprezece propuneri criminale separate înainte ca deținutul să termine ce avusese de spus.

Avocatul nu zise nimic.

— Ai reținut tot? îl întrebă deținutul.

Avocatul încuviință cu o mișcare a capului și deținutul căzu într-o stare de nemișcare bovină. Sau cabalină, ca un măgar pe câmp, infinit de răbdător. Timpul nu însemna nimic pentru deținuți. Mai ales pentru acesta. Avocatul împinse scaunul în spate și se ridică. Ușa rămăsese descuiată. Ieși pe coridor.

Patru fără cinci după-amiaza.

Încă șaizeci de ore.

Avocatul îl găsi pe același gardian așteptându-l. Două minute mai târziu era în parcare. Îmbrăcat, cu lucrurile în buzunare, toate având o greutate, o prezență și o normalitate liniștitoare. Ningea mai tare, era mai frig și vântul se întetise. Se întuneca, repede și devreme. Avocatul așteptă un moment, cu motorul și încălzirea pentru scaune pornite, în timp ce ștergătoarele măturau zăpada de pe parbriz. Apoi porni din loc, făcu o întoarcere lentă și largă, pneurile scârțâind pe zăpada proaspăt căzută și farurile tăind arce luminoase prin forfoteala albă a fulgilor. Se îndreptă spre ieșire, porțile din plasă de sârmă, așteptarea, verificarea portbagajului, apoi lungul drum drept care ducea prin oraș spre autostradă.

Paisprezece propuneri criminale. Paisprezece fărădelegi, de fapt, dacă transmiteau mai departe propunerile și acestea erau puse în aplicare, lucru care avea să se întâmple fără doar și poate. Sau cincisprezece delictе, pentru că atunci și el ar fi devenit complice. Sau douăzeci și opt de fărădelegi, dacă procurorul alegea să considere separat complicitatea la fiecare dintre delictе, ceea ce un procuror ar fi putut să facă, așa, de amorul artei. Sau pentru glorie. Douăzeci și opt de drumuri separate spre rușine, infamie și excluderea din barou, urmate de proces, condamnare și trimiterea la închisoare. Închisoare pe viață, aproape sigur, dată fiind natura uneia dintre cele paisprezece propuneri, și asta numai după o negociere reușită cu procurorul. Perspectiva unei negocieri eșuate era prea urâtă ca să se gândească la ea.

Avocatul pătrunse pe autostradă și rămase pe prima bandă. Totul în jurul lui era cenușiu de la ninsoarea care cădea în după-amiaza târzie. Nu era cine știe ce trafic. Doar când și când câte-un automobil sau camion care mergea în aceeași direcție cu el, unele mai rapide, altele mai lente, la fel de rare fiind și mașinile care veneau din sens opus, dincolo de separatorul de drum. Ținu volanul cu o mână și, desfăcându-și centura de siguranță, scoase telefonul din buzunar. Îl cântări în palmă. Avea trei variante. Prima, să nu facă nimic. A doua, să sune la numărul indicat. A treia, să sune la numărul la care ar fi trebuit să sune de fapt, în împrejurările date fiind vorba de 911, după care să dea repede de veste și la poliția locală, la Patrula Autostrăzii, la șerifii de district și la Asociația Avocaților, pentru ca în final să-și caute un avocat.

Alese a doua variantă, lucru pe care știa c-o să-l facă. Prima variantă nu l-ar fi dus nicăieri, decât ceva mai

târziu, când ei i-ar fi dat de urmă. Varianta cu numărul trei i-ar fi adus moartea, o moarte lentă, la capătul unor ore sau chiar zile de suferință oribilă. Era un omuleț fri-cos, nici pe departe un erou.

Formă numărul pe care primise ordin să-l formeze.

Îi verifică de două ori și apăsă butonul verde. Duse telefonul la ureche, gest care în multe state ar fi fost considerat a douăzeci și noua fărădelege.

Dar nu în Dakota de Sud.

Nu încă.

Ar fi putut fi și mai rău, așadar.

Îi răspunse o voce pe care o mai auzise până atunci de patru ori. Răgușită, aspră și încărcată de un soi de amenințare animalică și brutală. O voce provenită parcă dintr-o cu totul altă lume.

— Scui-pă tot, amice, spuse vocea, cu un zâmbet și un ton de plăcere amestecată cu cruzime, de parcă vorbitorul își savura puterea și controlul absolute, iar disconfortul, teama și repulsia avocatului îi sporeau plăcerea.

Avocatul înghiți în sec și începu să vorbească, recitând listele, ordinele, frazele și paragrafele cam în aceeași manieră în care-i fuseseră transmise. Începu a vorbi cam de la unsprezece kilometri distanță de un pod la care urma să ajungă în șapte minute. Podul nu prea arăta a pod. Terasamentul drumului continua absolut orizontal, dar terenul de sub el se lăsa ușor în jos într-o vâlcea largă și puțin adâncă. Râpa era secată în cea mai mare parte a anului, dar peste cinci luni, la primăvară, apa rezultată din topirea gheții și a zăpezii avea să năvălească prin ea într-un torent. Inginerii care construiseră autostrada neteziseră vâlceaua într-un canal de evacuare și trecuseră pe sub terasament patruzeci de tuburi gigantice din beton,

ca să împiedice fundația să fie luată de ape o dată pe an. Era un sistem care funcționa bine primăvara. Avea un singur dezavantaj, care se manifesta iarna. Pentru a-l contracara, inginerii postaseră indicatoare pe ambele sensuri de mers. Pe indicatoare scria: *Atenție! Podul îngheață înaintea de drum.*

Avocatul conducea și vorbea la telefon. După șapte minute de monolog, ajunse la cea mai fățiș brutală, grosolană și scandaloasă dintre cele paisprezece propuneri. O recită în microfonul telefonului la fel cum o auzise în închisoare: neutru și fără emoție. Vocea aspră de la celălalt capăt al convorbirii răsări, făcându-l pe avocat să se înfioare. Un spasm moral răsări, la propriu, din adâncul ființei sale. Îi făcu umerii să se cutremure sesizabil și telefonul să se frece de ureche.

Și-i mișcă mâna pe volan.

Roțile din față alunecară puțin pe gheața de pe pod, iar el corectă mișcarea cu stângăcie, roțile din spate se duseră în direcție opusă și mașina se balansă o dată, de două, de trei ori. Derapă peste toate cele trei benzi. Zări un autobuz apropiindu-se din față prin ninsoarea care continua să cadă. Era alb. Imens. Se mișca repede. Venea direct spre el. Partea din spate a creierului îi spunea că o ciocnire era inevitabilă. Partea din față însă îi spunea că nu, că avea spațiu și timp și culoarul de iarbă intermediar, pe lângă cele două bariere metalice dintre el și orice vehicul care venea din sens opus. Își mușcă buza, slăbi strânsoarea pe volan și îndreptă mașina, iar autobuzul trecu de-a dreptul paralel cu el, la șase metri distanță.

Răsufli ușurat.

Vocea din telefon întrebă:

— Ce-i?

— Am derapat, spuse avocatul.

— Termină raportul, tâmpitul! replică tăios vocea.

Avocatul înghiți din nou în sec și își reluă discursul, de la începutul frazei precedente.

Șoferul autobuzului alb ce venea din direcția opusă era un veteran al volanului, cu o vechime de doisprezece ani. În lumea mică a profesiei sale specializate era cât se poate de priceput. Avea toate autorizațiile necesare, era bine pregătit și cu o experiență pe măsură. Nu mai era tânăr, dar nici bătrân nu era. Din punct de vedere mental și fizic era la înălțime, îndeplinind cerințele de bun-simț, maturitate și îndemânare. Nu era în întârziere. Nu se grăbea. Nu era băut. Nici droguri nu luase.

Dar era obosit.

De aproape două ore, privea fix înainte, în ninsoarea monotonă care cădea aproape orizontal. Văzu mașina derapând la o sută de metri în fața lui. O zări venind în diagonală direct spre el. Oboseala îl făcu să reacționeze cu o întârziere de o fracțiune de secundă. Apoi încordarea surdă din corpul lui provocă un răspuns exagerat. Trase de volan ca și cum s-ar fi ferit de o lovitură. Prea mult și prea târziu. Și, oricum, total fără rost. Mașina care derapase revenise la normal și era deja în urma lui înainte ca roțile din față ale autobuzului să se îndrepte. Sau măcar să încerce. Atinseră gheața de pe pod exact în clipa în care volanul le comanda să se întoarcă. Pierdură aderența și derapară. Toată greutatea se afla în spatele vehiculului. Blocul motor uriaș, din fontă. Rezervorul de apă. Toaleta. Era ca un pendul. Spatele autobuzului se puse în mișcare încercând să depășească partea din față. Nu cu mult. Doar câteva grade esențiale. Șoferul făcu tot